

PEONY

1

เขียน

Hanmint

แปล

เชอรีน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อความทู่หม่อย่างหนักแม้กระทั่งยอมเป็นปีศาจร้ายให้ผู้คนสาปแช่งได้ผลลัพธ์กลับมาคือการทรยศจากครอบครัวของตัวเอง ไม่ว่าใครก็คงจิตใจแหลกสลายไม่มีชิ้นดี แต่ ‘อาร์ทีเซีย’ กลับต้องเจอมากกว่านั้น เพราะเธอถึงขั้นโดนพี่ชายตนเองสั่งตัดแขนขาและยังตัดลิ้นเพื่อไม่ให้เอ่ยความจริงใดๆ ได้อีก เรียกว่ามีชีวิตอยู่ไม่สู้ตายเลยกว่าได้

แต่ในชีวิตที่มีดมมของเธอกลับมีแสงสว่างผ่านเข้ามา เขาคือนั่นคือ ‘เซดริก เอฟบรอน’ ผู้ที่เธอคอยวางแผนทำลายชีวิตของเขามาตลอด และนั่นทำให้เธอตัดสินใจใช้ชีวิตตัวเองเข้าแลกเพื่อเปลี่ยนแปลงทุกอย่าง แต่กลับพบว่าเธอย้อนกลับมาในวัยสิบแปดปีชะอย่างนั้น ชาตินี้เธอจึงตัดสินใจจะติดตามและผลักดันให้เซดริกได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิ แน่แน่นอนว่าก็ต้องจัดการครอบครัวชั่วร้ายของตัวเองที่มีแบ็กใหญ่เป็นถึงจักรพรรดิองค์ปัจจุบันด้วย เรามาเอาใจช่วยอาร์ทีเซียในการเปลี่ยนแปลงชะตาจักรวรรดิกันเถอะค่ะ

PEONY

บทนำ

“นางหญิงชั่วร้ายเลวทรามอำมหิต!”

เคาน์เตสฟิลลิสส์แผดเสียงกรีดร้องออกมาดังลั่น

อาร์ทีเซีย มาร์เซอเนส¹แห่งโรซานน์ ได้ยินคำพูดนั้นอย่าง
เลื่อนรางในตอนที่แขนทั้งสองข้างของเธอถูกจับตรึงไว้

เธอถูกทุบตีบนใบหน้าด้วยถุงมือเหล็กอยู่หลายครั้ง
ระหว่างทางมาที่นี่

ภายในปากของเธอฉีกขาดและบวมช้ำอย่างรุนแรงจนยาก
ที่จะขยับปากพูด

¹ สตรีที่มีบรรดาศักดิ์เป็นมาร์ควิส หรือภรรยาของมาร์ควิส

แม้เธอจะพยายามเดินด้วยสองเท้าของตัวเอง แต่เหล่า
อัศวินก็ยังฉุดลากตัวเธอไปจนกระทั่งข้อเท้าพลิก

อาร์ทีเซียไม่รู้ว่ามันหักหรือแค่แพลง แต่ที่แน่ๆ คือเธอ
รู้สึกเจ็บ

“แกทำลงไปได้อย่างไร แกฆ่าเอบบีได้อย่างไรกัน!”

เคาน์เตสฟิลลิสส์กรีดร้องจนแทบจะอาเจียนออกมา
เป็นเลือด

หล่อนสะบัดแขนสาวใช้ที่กำลังประคองตัวเอง ก่อนจะวิ่ง
เข้ามาตบหน้าอาร์ทีเซีย

บาดแผลฉีกขาดรุนแรงจากก่อนหน้านี้ส่งผลให้ความ
เจ็บปวดของอาร์ทีเซียเพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ ขณะที่กำลังหลุดตัว
ลงไปบนพื้น เธอก็รู้สึกได้ว่าสองตาของตนเหลือแต่สีขาวโพลน

“ทำไมเอบบีถึงต้องมาเจอกับเรื่องเช่นนี้! ต่อให้ตัวข้าจะ
ต้อยต่ำยังไง แต่เขาก็ไม่ได้ต้อยต่ำเหมือนข้า! ทำไมเจ้าถึงฆ่า
หลานในไส้ได้ลงคอ!”

อาร์ทีเซียเงยหน้าขึ้นมองเคาน์เตสฟิลลิสส์

หล่อนร้องไห้สะอึกสะอื้นก่อนจะวิ่งไปยังอีกฟากหนึ่งของห้อง

นั่นก็เพราะหล่อนหมายจะแทงเธอด้วยมีด เชิงเทียน หรืออะไรก็ตามเท่าที่เจ้าตัวจะหามาได้

ในตอนนั้นจักรพรรดิออร์เรนซ์ที่เอาแต่เฝ้าดูสถานการณ์อยู่เฉยๆ ก็ขยับเข้าไปใกล้เคาน์เตสฟิลลิส ก่อนจะโอบไหล่หล่อนอย่างอ่อนโยนแล้วกล่าวว่า

“ใจเย็นก่อน เอ็มมา”

“หม่อมฉันจะใจเย็นได้อย่างไร ลูกของหม่อมฉันถูกฆ่าตายนะเพคะ! เหตุใดฝ่าบาทจึงยังทรงสงบเช่นนี้ เออบบ์เป็นลูกชายของหม่อมฉันก็จริง แต่เขาก็เป็นโอรสของฝ่าบาทเช่นกันนะเพคะ!”

“เทียบเป็นน้องสาวของเรา เอ็มมา นี่ต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันแน่ๆ”

“หม่อมฉันจะแก้แค้น! หม่อมฉันจะต้องแก้แค้นให้ได้ ทรงไถ่คืนหรือไม่เพคะ!”

เคาน์เตสฟิลลิสทรุดตัวลงนั่งแล้วร้องคร่ำครวญเสียงดังลั่น

เออบบ์ถูกฆ่าตายอย่างนั้นสินะ

อาร์ทีเซียเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

เธอมองไปที่ลอร์เรนซ์ เขาดูโศกเศร้าและสิ้นหวัง

แต่อาร์ทีเซียกลับมองเห็นชัยชนะในดวงตาคู่นั้น
เห็นได้ชัดว่าทุกอย่างถูกวางแผนเอาไว้หมดแล้วเพื่อ
กำจัดเธอ

เริ่มจากใส่ความให้เธอกลายเป็นอาชญากรด้วยความผิด
โทษฐานปลิดชีพโอรสขององค์จักรพรรดิ จากนั้นความผิดที่เธอ
เคยทำไว้ก็จะถูกเปิดโปงอย่างไม่จบไม่สิ้น

อาร์ทีเซียเคยก่ออาชญากรรมมาแล้วหลายต่อหลายครั้ง
และลอร์เรนซ์เองก็รับรู้เรื่องทั้งหมดเป็นอย่างดี ดังนั้นเขาจึง
ไม่จำเป็นต้องสร้างข้อกล่าวหาปลอมๆ เพื่อใส่ร้ายเธอเลยด้วยซ้ำ

เห็นได้ชัดว่าจักรพรรดิลอร์เรนซ์เป็นคนวางแผนเรื่อง
ทั้งหมดนี้ด้วยตัวเอง

“เราไม่อยากเชื่อเลยว่าเจ้าจะทำเช่นนี้ เจ้าฆ่าเอบบ์จริงๆ
หรือเพีย”

องค์จักรพรรดิกล่าวกับเธอ

ดูเขาลี แทบจะเก็บความตื่นเต้นในน้ำเสียงเอาไว้ไม่อยู่
ด้วยซ้ำ

อาร์ทีเซียพยายามจะตอบกลับไป แต่ก่อนที่เธอจะได้
ขยับปาก เคาน์เตสฟิลลิส์ก็แผดเสียงดังลั่นออกมา

“หลังจากสาวใช้ของนางนั้นไปหาเอบบ์ อยู่ดีๆ เขาก็อาเจียนออกมาเป็นเลือดสีดำแล้วก็ขาดใจตาย!”

ลอร์เรนซ์ยกมือขึ้นเบาๆ ก่อนทหารจะพาตัวหญิงสาวคนหนึ่งเข้ามา หล่อนเคยเป็นสาวใช้ของอาร์ทีเซีย

สาวใช้คนนั้นคุกเข่าลงเจี๊ยบๆ ก่อนที่ลอร์เรนซ์จะถามออกไป

“เรื่องที่มาร์เซอเนสโรซานน์สั่งให้เจ้านายพิษไปให้เอบบ์นั้นเป็นความจริงหรือไม่”

“จริงเพคะ”

สาวใช้ตอบกลับอย่างสุภาพ

“แผนของมาร์เซอเนสโรซานน์คือปลิดชีพท่านเอบบ์ก่อนลอบปลงพระชนม์ฝ่าบาท จากนั้นนางก็จะสามารถควบคุมจักรวรรดินี้ได้ในฐานะผู้สนับสนุนพระโอรสเพคะ”

ทุกคนในห้องส่งเสียงอื้ออึงด้วยความตกใจ

“เจ้ามีข้อแก้ตัวหรือไม่”

ลอร์เรนซ์ถามด้วยสีหน้าเคร่งโศก

อาร์ทีเซียกระตุกยิ้มอย่างเย็นชา

ท้ายที่สุดแล้วเขาคิดว่าเธอเป็นคนยังงั้น

เธอไม่ปฏิเสธหรือกว่าตัวเองชั่วร้าย แต่การปฏิบัติราวกับเธอเป็นคนโง่เขลาก็ทำให้อดหัวเราะออกมาไม่ได้

“ฝ่าบาท พระองค์ก็ทรงทราบไม่ใช่หรือเพคะว่าหม่อมฉันเป็นคนเช่นไร หากหม่อมฉันอยากครอบครองจักรวรรดิจริง หม่อมฉันคงลอบปลงพระชนม์ฝ่าบาทเป็นอันดับแรกเพคะ ไม่ใช่เออบบ”

การที่จู่ๆ ก็ไปสังหารเออบบที่ไม่มีแม้แต่สิทธิในราชบัลลังก์ จะไปมีประโยชน์อะไร กลับกัน มันมีแต่จะเพิ่มความระมัดระวังให้ลอร์ดเรนซ์เสียด้วยซ้ำ

หากเธอเป็นคนวางแผนเรื่องนี้ แน่نونว่าเธอจะต้องสังหารลอร์ดเรนซ์ก่อนเป็นอันดับแรกเพื่อไม่ให้ใครจับได้

“เทีย คำพูดเช่นนี้ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เจ้าควรอธิบายเรื่องทั้งหมด”

อาร์ทีเซียส่ายหน้าให้ถ้อยคำนั้น

คำอธิบายกับข้อแก้ตัวจะไปมีประโยชน์อะไร ในเมื่อลอร์ดเรนซ์ตัดสินใจที่จะประหารชีวิตเธออยู่แล้ว

หากผู้ที่สวมมงกุฎจักรพรรดิตัดสินใจที่จะสังหารเธอด้วยข้อหากบฏ นั่นหมายความว่า ไม่เหลือทางรอดอื่นใดให้เธออีก

เว้นเสียแต่จะหวังให้แผนการก่อกบฏชิงบัลลังก์ที่เขาวางไว้ไม่สำเร็จ

ซึ่งมันก็สายเกินไปแล้ว

“เราไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ เทีย เจ้าเป็นเด็กดีมาโดยตลอดเลยไม่ใช่หรือ”

“ฝ่าบาท พระองค์ทรงเป็นผู้กุมอำนาจสูงสุดเพียงหนึ่งเดียวในจักรวรรดินี้” อาร์ทีเซียกล่าว

เธอขบกัดลิ้นจนขาด ทำให้ในปากเต็มไปด้วยเลือด แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังข่มความเจ็บปวดเอาไว้ก่อนจะพูดต่อไป

“เวลานี้ทั้งจักรวรรดิอยู่ในกำมือของพระองค์ ทรงเลิกลัษย์ ขอบปัดความผิดให้ผู้อื่นทุกเรื่องเสียที นี่เป็นคำแนะนำสุดท้ายจากหม่อมฉัน”

“บังอาจ!” อัศวินตบหน้าเธอซ้ำ

“ลากตัวกบฏนี้ไปขังไว้!”

ขุนนางรับใช้ตะโกนขึ้นมา อาร์ทีเซียเหลือบมองลอร์ดเรนซ์ ด้วยดวงตาปูดบวม เขาไม่ได้เข้ามาขัดขวางการกระทำทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเธอแต่อย่างใด

หลังจากนั้น อาร์ทีเซียก็จำเรื่องที่เกิดขึ้นได้อย่างเลือนราง เธอถูกรุขมานและถูกบังคับให้เซ็นเอกสารอีกหลายฉบับ

แล้วก็ถูกลากตัวไปยังห้องพิจารณาคดีที่เมืองจรัลพรดิ
ขุนนางชั้นสูง และผู้ทรงอิทธิพลทางการเมืองอยู่เพียงไม่กี่คน

ผู้ร้องทุกข์และพยานบุคคลต่างออกมาแสดงหลักฐานกัน
อย่างไม่ขาดสาย

บางเรื่องก็เป็นสิ่งที่อาร์ทีเซียได้กระทำความผิดลงไปจริงๆ

ทว่าบางเรื่องก็เป็นเพียงเรื่องเลวทรามและความอื้อฉาว
อันแสนอัปยศที่ถูกเสกสรรปั้นแต่งขึ้นมาเท่านั้น

ปกติอาร์ทีเซียเป็นคนที่มีสติปัญญาเฉียบแหลมและ
มีความตั้งใจอันแน่วแน่อยู่เสมอ แต่เธอกลับไม่มีพลังกำลัง
แข็งแกร่งพอที่จะเอาชนะความเจ็บปวดทรมานได้

และนั่นจึงเป็นสาเหตุให้เธอไม่สามารถเอ่ยคำให้การเพื่อ
ปกป้องตัวเองได้เลยในตอนที่ถูกส่งตัวไปยังห้องพิจารณาคดี
อาร์ทีเซียสูญเสียสติสัมปชัญญะไปกว่าครึ่ง และได้แต่ปล่อยให้
ทุกอย่างผ่านไปอย่างงุนงง

เมื่อการพิจารณาคดีสิ้นสุดลง เธอก็ได้ชื่อว่าเป็นสตรีที่
ทำพันธสัญญากับปีศาจ และกลายเป็นตัวร้ายที่พยายามโค่นล้ม
ทำลายจักรวรรดิ

ลอร์เรนซ์ถอนหายใจ

“แม่นางจะเป็นน้องสาวของเรา แต่ความผิดที่นางทำลงไปก็มากเกินไปจนกว่าจะอภัย ในเมื่อนางใช้ปากนั้นทำลายจักรวรรดิ เช่นนั้นก็ตัดลิ้นไปเสียเพื่อไม่ให้กระทำผิดซ้ำเป็นครั้งที่สอง มือที่เปื้อนเลือดผู้บริสุทธิ์คู่นั้นก็ต้องตัดเพื่อเป็นแบบอย่างเหลือไว้เพียงแค่ชีวิตเท่านั้น”

ด้วยเหตุนั้น อาร์ทีเซียจึงถูกลากตัวไปยังคุกใต้ดิน
บทลงโทษที่เธอได้รับนั้นรุนแรงเกินกว่าที่ควรจะเป็น
เธอควรถูกขังเอาไว้ที่บ้านของตัวเองในสภาพที่ถูกตัดลิ้น
ตัดมือ แต่พวกเขากลับตัดแขนตัดขาของเธอทั้งสองข้าง แล้ว
กักขังเธอไว้ในคุกโดยไม่มีใครรู้

“ถ้าพี่ชายของเจ้าประสบความสำเร็จ เจ้าเองก็จะได้ดีเช่นกัน”

นั่นเป็นคำพูดที่อาร์ทีเซีย โรซานน์ได้ยินมาตลอดทั้งชีวิต
แม่ของเธอคือมาร์เซอเนสมิลโลรา โรซานน์ ส่วนพ่อของ
เธอคือมาร์ควิสมิกาเอล โรซานน์
ทว่าทุกคนในพระราชวังต่างรู้ดีว่า มิลโลราเป็นซุ้รักของ
จักรพรรดิเกรเกอร์

กฎหมายของจักรวรรดินั้นบังคับให้ทุกคนสามารถมีคู่สมรสได้เพียงหนึ่งเดียว และทั้งสองฝ่ายต้องถือครองพรหมจรรย์เอาไว้จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน

ทั้งห้ามมิให้ผู้ใดที่แต่งงานแล้วมีความสัมพันธ์ทางกายกับบุรุษหรือสตรีคนใดที่ยังไม่ได้ผ่านการแต่งงานโดยเด็ดขาด

เดิมทีองค์จักรพรรดิก็เป็นที่จับตามองจากหลายๆ คนอยู่แล้ว ดังนั้นจึงเป็นไปได้เลยที่จะปกปิดเรื่องความสัมพันธ์ของพระองค์

และคงเป็นเรื่องยาก หากชายที่มากลั่นไปด้วยอำนาจผู้นี้จะมีคู่สมรสเพียงหนึ่งเดียวตามที่ถูกต้อง

เพราะท้ายที่สุด หากพระองค์ชอบพอในตัวชายหนุ่มหรือหญิงสาวคนใดที่ยังไม่เคยผ่านการแต่งงานมาก่อน พระองค์ก็จะอภิเษกกับคนเหล่านั้น แล้วพาพวกเขาเข้าไปอาศัยในวังพระราชวังโดยไม่มีข้อยกเว้น

กรณีของมิลโลราเองก็เช่นกัน

มิกาเอล โรซานน์ มีอายุค่อนข้างมากแล้ว ทุกๆ วันเขาได้แต่ใช้ชีวิตอยู่เพื่อรอความตาย เหล่าทายาทของเขาต่างก็เติบโตจนไม่มีอะไรต้องห่วง

ดังนั้น เขาจึงมอบชื่อของมาร์เซอเนสโรซานน์ให้แก่
องค์จักรพรรดิ เพื่อแลกกับการครอบครองเหมืองแร่แซฟไฟร์
โดยไม่เสียเวลาคิด

และนั่นทำให้มิลโลราในฐานะมาร์เซอเนส ภรรยาของ
มาร์ควิส ได้กลายมาเป็นผู้รักขององค์จักรพรรดิและให้กำเนิด
บุตรชายอีกหนึ่งคน

ซึ่งก็คือลอร์เรนซ์

ใครๆ ต่างก็รู้ดีว่าเขาเป็นโอรสขององค์จักรพรรดิ แต่
ไม่เคยมีใครเรียกเขาว่าองค์ชาย แล้วก็ไม่มีใครเรียกเขาว่า
บุตรชายของมาร์ควิสโรซานน์เช่นกัน

มิลโลรารักเขา จักรพรรดิเกรเกอร์ก็เช่นกัน

แต่อาร์ทีเซียไม่ใช่บุตรสาวขององค์จักรพรรดิ

หากพิจารณาถึงช่วงเวลาที่พักพวกเขามีความสัมพันธ์กัน
ก็สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าอาร์ทีเซียไม่ใช่บุตรสาวของ
พระองค์

เธอไม่ได้มีหน้าตาเหมือนกับองค์จักรพรรดิหรือมิลโลรา
แต่น่าขันที่เธอกลับดูเหมือนมิกาเอลในสมัยหนุ่มๆ ราวกับ
ถอดแบบกันออกมาอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

“ทำดีกับพี่ชายของเจ้าเข้าไว้ เป็นเพราะเขา เจ้าถึงได้ยังมีชีวิตอยู่”

มิลโลรากล่าวเช่นนั้น

“เราจะใช้ชีวิตอยู่ในฐานะเจ้านายของตระกูลมาร์ควิสได้อย่างไรถ้าไม่ใช่เพราะพี่ชายเจ้า ตอนเจ้าเกิดมาก็มีข่าวลือเหลวไหลแพร่ไปทั่วว่าเจ้าเป็นบุตรสาวของมาร์ควิสโรซันน์แล้วไม่อย่างนั้นวันหนึ่งเจ้ากับแม่ก็คงถูกฆ่าตายแล้วเอาไปโยนทิ้งไว้ที่ไหนสักแห่งแน่”

คำพูดของมิลโลรามักจบลงเช่นนี้เสมอ

“ใช้ชีวิตเพื่อพี่ชายของเจ้าเสีย พี่ชายของเจ้าต้องได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิเท่านั้น เราจึงจะมีชีวิตรอด ถ้าเขาได้เป็นจักรพรรดิขึ้นมา เขาจะเพิกเฉยเจ้าที่เป็นน้องสาวเพียงคนเดียวได้ลงคอเลยหรืออย่างไร ความสำเร็จของพี่ชายเจ้าเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้ครอบครัวเราสุขสบาย”

อาร์ทีเซียจำไม่ได้เลยว่าเธอเคยได้รับความรักจากมิลโลราบ้างหรือเปล่า เธอจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยมีความสุขบ้างหรือไม่

เธอจะได้รับคำชมก็ต่อเมื่อเธอทำอะไรบางอย่างเพื่อพี่ชายอย่างลอร์เรนซ์เท่านั้น

ยกตัวอย่างเช่นเรื่องเล็กๆ อย่างตอนที่ลอร์เรนซ์บอกว่า
ซาของเธอรสชาติดี ไปจนถึงเรื่องใหญ่ๆ อย่างการที่เธอต้องห่ม
เอาทรัพย์สินของมาร์ควิสแห่งโรซานน์ไปสร้างความมั่งคั่งให้กับ
ลอร์เรนซ์

ทว่าอาร์ทีเซียไม่ใช่คนโง่ เธอรู้ว่าผู้เป็นมารดานั้นไม่มีวัน
มอบความรักความอ่อนโยนให้

ถึงอย่างนั้นความปรารถนาที่จะได้รับความรักอยู่ลึกๆ มา
ตั้งแต่วัยเยาว์ก็ยากเกินควบคุม

และเธอก็พบว่ามันค่อนข้างง่ายตายที่จะหาเหตุผลมา
ปลอบใจตัวเอง

นั่นก็เพราะลอร์เรนซ์ มิสไลรา และอาร์ทีเซีย ต่างก็มี
ความสัมพันธ์กันทางสายเลือด

หากลอร์เรนซ์พ่ายแพ้ในศึกชิงบัลลังก์ เราทุกคนจะต้อง
ตายไปพร้อมกัน ไม่เคยมีผู้ชนะศึกชิงบัลลังก์คนไหนปล่อยให้
ครอบครัวของคู่แข่งเหลือชีวิตรอดไปได้

ทั้งหมดนี้ก็เพื่อเอาตัวรอด

ด้วยเหตุนี้ อาร์ทีเซียจึงทำทุกวิถีทางจนเกิดเป็นพรสวรรค์
อัจฉริยะในการวางกลยุทธ์และทำเรื่องชั่วร้าย

เธอสังหารเหล่าขุนนางที่รักดีด้วยการใส่ความพวกเขา
และทำให้การเมืองของจักรวรรดิตกอยู่ในความวุ่นวาย

เธอทำให้เหล่าราษฎรตกอยู่ในความยากลำบาก
ทุกข์ทรมาน ทั้งยังสังหารผู้คนไปจำนวนมาก

เธอสร้างเรื่องเลวร้ายต่างๆ มากมายภายในพระราชวัง
รวมถึงลอบสังหารผู้คนในนั้นไปอีกหลายชีวิต

เธอหลอกใช้ประโยชน์จากนักบุญหญิงลิเซีย ผู้เป็น
ความหวังของผู้คนทั่วทั้งจักรวรรดิจนเป็นเหตุให้หล่อนต้องตาย

เธอทำทั้งหมดนั้นเพื่อลอร์เรนซ์ แล้วบอกกับตัวเองว่า
นี่เป็นเรื่องปกติในการต่อสู้แย่งชิงบัลลังก์

แม้จะรู้ดีอยู่แก่ใจว่าสิ่งนี้เป็นเพียงข้อแก้ตัว แต่เธอก็ยังทำ
ต่อไปโดยไม่สะทกสะท้านใดๆ

และสุดท้าย ลอร์เรนซ์ก็ได้สวมมงกุฎของจักรพรรดิ

นี่ก็อยู่แล้วว่ามันต้องมีวันนี้

อาร์ทีเซียคิดอย่างเลือนราง

ถึงเธอจะมีส่วนช่วยให้ลอร์เรนซ์ได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิมาก
ที่สุด แต่เธอก็เลือกที่จะจากมาอย่างเงียบๆ โดยไม่หวังอะไร
นั่นก็เพราะเธอกลัว

และความกลัวก็เป็นเหตุให้เธอต้องยุบหน่วยข่าวกรองที่เธอทั้งทุ่มเวลาและเม็ดเงินมหาศาลไปกับมัน

อาร์ทีเซียเคยคิดว่าอย่างน้อยความรู้สึกผูกพันระหว่างพี่น้องอาจจะทำให้ลอร์เรนซ์ไว้ชีวิตเธอบ้าง

แต่อาร์ทีเซียกลับรู้มากเกินไป และทำเรื่องชั่วร้ายมามากเกินไป

ลอร์เรนซ์ออกคำสั่งให้ตัดลิ้นเพื่อไม่ให้เธอแพร่พรายอะไร และตัดมือทั้งสองข้างเพื่อไม่ให้เธอจดบันทึกสิ่งใดได้

ด้วยเหตุนี้ เธอก็จะตายไปพร้อมกับความผิดที่ก่อเอาไว้แต่เพียงลำพัง

เมื่อล่าสัตว์ได้แล้ว สุนัขก็ถูกตัม²

อาร์ทีเซียก็ไม่ต่างจากสุนัขของลอร์เรนซ์ และคุกแห่งนี้ก็เป็นเหมือนหม้อต้มสำหรับเขา

“หิ...”

ยังงี้ก็เป็นกรรมที่เธอควรได้รับ แม้จะคาดหวังถึงตอนจบแบบอื่นไปก็เท่านั้น

² เมื่อล่าสัตว์ได้แล้ว สุนัขก็ถูกตัม เป็นสำนวน อุปมาถึงการใช้งานใครจนหมดประโยชน์แล้ว ก็กำจัดอีกฝ่ายทิ้ง เปรียบได้กับสำนวนไทย “เสร็จงานฆ่าโคถึก เสร็จศึกฆ่าขุนพล”

ถ้าลองคิดถึงสิ่งที่เธอทำมาจนถึงตอนนี้แล้ว ก็คงโทษ
ลอร์ดเรนซ์หรือมิลโลราไม่ได้

อาร์ทีเซียหัวเราะออกมา เธอหัวเราะแม้มันจะถูกตัดไปแล้ว
ก็ตาม

อาร์ทีเซียตระหนักดีถึงเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เธอทำลงไป

ดังนั้นเธอจึงไม่เคยคิดว่าตัวเองควรได้รับการยอมรับว่า
เป็นคนดีหรือได้รับการอภัยใดๆ

ครั้งหนึ่งเธอเคยถามคำถามนั้นกับนักบุญหญิงลิเซีย

“ท่านไม่เกลียดข้าเลยหรือคะ”

เธอถามออกไปทั้งที่ก็คิดอยู่แล้วว่า หากอีกฝ่ายจะเกลียด
กัน ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

ทว่าคำตอบที่เธอได้รับกลับเป็นรอยยิ้มจางๆ บนใบหน้า
อิดโรยของลิเซีย

“ท่านจะรู้สึกดีขึ้นไหมคะ หากข้าบอกว่าข้าเกลียดท่าน
ท่านจะรู้สึกเหมือนได้ชำระบาปของตัวเองไปสักเลี้ยวหนึ่ง
หรือไม่”

“...”

“นั่นทำอย่างไรดีล่ะคะ ข้าให้อภัยท่านไปแล้ว”

หญิงสาวพูดเช่นนั้นด้วยริมฝีปากซีดขาวไร้สีเลือด

ลิเซียเคยเป็นนักบุญหญิงมาก่อน

อาร์ทีเซียข่มขู่และบีบบังคับให้เธอแต่งงานกับลอว์เรนซ์ เพราะสัญลักษณ์และอิทธิพลในฐานะนักบุญหญิงของเธอ มีความจำเป็นต่อคุณสมบัติอันชอบธรรมในการสืบราชบัลลังก์ของเขา

ราษฎรทุกคนในจักรวรรดิต่างชื่นชมยินดีที่หญิงสาวได้เป็นพระชายาในองค์รัชทายาท

ในช่วงพิธีราชาภิเษกของลอว์เรนซ์ ก็มีราษฎรมากมายนำดอกไม้มาถวายแด่องค์จักรพรรดินีรอบกำแพงพระราชวังจนกองสูงราวกับภูเขา

ผู้คนทั่วทั้งจักรวรรดิโอบอุ้มลิเซียไว้ด้วยทองคำและผ้าขนสัตว์ กระทั่งผ้าไหมก็ยังถูกปูเอาไว้ใต้ฝ่าเท้าเธอ

หญิงสาวที่เกิดมาในตระกูลบารอนแสนยากจนจากดินแดนทางตอนเหนือ ได้กลายมาเป็นหญิงสาวที่สามารถครอบครองในทุกสรรพสิ่งบนโลก

ทว่าอีกฝ่ายกลับดูอึดอัดอยู่เสมอยามที่เข้าร่วมงานในแวดวงชนชั้นสูง เพราะเธอไม่เคยมีอ้อมกอดประดับกายเลยแม้แต่ชิ้นเดียว แม้แต่ยามที่เธอเดินทางไปแสวงบุญในพื้นที่

ที่เต็มไปด้วยโรคระบาด เธอก็สวมใส่เสื้อผ้าเก่าๆ ที่ไม่สามารถกันลมหนาวได้เลยแม้แต่หน่อยเช่นกัน

แต่แล้วความเงางามของผมสีทองสลวยในวันวานนั้นก็กลับถูกแทนที่ด้วยความหยาบกร้าน ผิวขาวใสที่เคยมีชีวิตชีวากลับเริ่มหม่นหมอง ริมฝีปากที่เคยแดงอวบอ้อมก็เปลี่ยนเป็นซีดขาว

จักรพรรดิออร์เรนซ์มีนิสัยที่โหดร้ายรุนแรงเป็นทุนเดิม อีกทั้งเขายังมีปมด้อยเกี่ยวกับเรื่องคุณสมบัติอันชอบธรรมในการสืบราชบัลลังก์

เมื่อนำสองเหตุผลนี้ประกอบเข้าด้วยกัน เขาจึงเกิดความรู้สึกต่ำต้อยและเกลียดชังจักรพรรดินีที่มักจะได้รับการสรรเสริญยกย่องอยู่เสมอ

ด้วยเหตุนี้ อาร์ทีเซียจึงพยายามที่จะปกป้องลิเซียจากออร์เรนซ์

เป็นตัวเธอเองที่ลากลิเซียลงมายังขุมนรกนี้ อย่างน้อยอาร์ทีเซียก็ควรปกป้องหล่อน และแน่นอนว่าเธอสาบานจะทำเช่นนั้น

ทว่าสิ่งที่อาร์ทีเซียพอจะทำได้กลับเป็นเพียงการขัดขวางไม่ให้เขาใช้ความรุนแรงทางร่างกายกับหญิงสาวในทีสาธารณะเท่านั้น

นั่นก็เพราะเธอขัดขวางสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องนอนไม่ได้

ลิเซียถูกทารุณอย่างโหดเหี้ยมอยู่ในกรงขังของดินแดน-
ทางตอนใต้ที่ระดับประดาไปด้วยทรัพย์สมบัติและทองคำ

พลังศักดิ์สิทธิ์ของลิเซียทรงอำนาจมากพอจะช่วยชีวิต
ของคนที่กำลังจะตายได้ในลมหายใจเดียว ทว่ามันกลับไร้
ประโยชน์สำหรับอาการเจ็บป่วยของตัวเอง

ถึงอย่างนั้น ลิเซียก็ยังคงมองอาร์ทีเซียแล้วคลี่ยิ้มออกมา

“เหี้ย ขำแข็งแรงแรงกว่าที่ท่านคิดมากนะคะ”

“ฝ่าบาท...”

“ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไร และไม่ว่าท่านจะเคยทำอะไรกับ
ข้าก็ตาม ทำยที่สุดแล้วก็เป็นข้าเองที่ตัดสินใจจะอภิเษกสมรสกับ
จักรพรรดิลอว์เรนซ์ ดังนั้นการที่ข้าต้องมาอยู่ที่นี่ มันก็เป็นเรื่อง
ที่ข้าต้องรับผิดชอบ ไม่ใช่ท่าน”

ลิเซียพูดออกมาเงิบๆ

“และข้าก็รู้ดีว่าท่านต้องพยายามมากเพียงใดเพื่อความ
อยู่รอดของตนเอง ถึงมันจะไม่ควรเป็นข้ออ้างในการทำร้ายผู้อื่น
...แต่ข้าก็ได้ตัดสินใจที่จะให้อภัยท่านแล้ว”

“...”

“เพราะฉะนั้น ปล่อยวางมันลงเถอะคะ ท่านไม่จำเป็นต้องแบกรับความรู้สึกผิดที่มีต่อข้าเอาไว้เลยเทีย”

ลิเซียที่กำลังจะหมดลมหายใจยกมือขึ้นมาแนบกับใบหน้าของอาร์ทีเซียเพื่อปลอบโยน

“ขอบคุณที่มาพบข้านะคะ นอกจากพวกสาวใช้แล้ว ที่วังแห่งนี้ก็มีเพียงท่านเท่านั้นที่ห่วงใยข้าจากใจจริง”

“ไม่หรรอกเพคะ ยามนี้เหล่าราษฎรคงกำลังคุกเข่าอธิษฐานให้พระองค์กันอยู่นอกวัง”

“พวกเขา รู้จักแต่เพียงนักบุญหญิงและจักรพรรดินีของพวกเขาเท่านั้นคะ พวกเขาไม่ได้รู้จักตัวตนของข้า”

ลิเซียกล่าวเช่นนั้นก่อนจะเอ่ยขอร้องเธออย่างลั่นเล

“เทีย ช่วยจับมือข้าไว้หน่อยจะได้ไหมคะ”

“เพคะ...”

“ข้าเคยคิดมาตลอดว่าช่วงเวลาแห่งความตายมันน่ากลัว แต่มันกลับว่างเปล่ามากกว่าที่คิดนะคะ หรือเป็นเพราะข้ากำลังจะกลับสู่อ้อมกอดของพระเจ้ากัน”

“พระองค์จะต้องหายดีและลุกขึ้นมาได้อีกครั้งในเร็ววันเพคะ”

แม้จะรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ แต่อาร์ทีเซียก็อดไม่ได้ที่จะพูด
ออกไปอย่างนั้น ลิเซียจึงกล่าวต่อพร้อมรอยยิ้ม

“ข้าขออะไรท่านสักอย่างได้ไหม”

“ต่อให้พระองค์ตรัสว่าทรงอยากได้หัวใจมังกรน้ำแข็ง
หม่อมฉันก็จะไปหามันมาให้พะคะ”

“ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นค่ะ ถ้าหาก...จริงๆ แล้วข้าหวังว่ามันจะ
ไม่เกิดขึ้น แต่ถ้าหากว่าสักวันหนึ่งท่านได้เจอกับท่านเซดริก
ละก็...”

“พะคะ...”

“ช่วยบอกเขาที่ว่าลิเซียได้ใช้ชีวิตอยู่และตายไปโดยที่
ไม่เสียใจเลยแม้แต่หน่อย”

“หม่อมฉันจะบอกเขาให้อย่างแน่นอนพะคะ”

อาร์ทีเซียสัญญา จากนั้นลิเซียก็กุมมือเธอเอาไว้แน่น

“ขอโทษนะคะ ที่ข้าช่วยอะไรท่านไม่ได้เลย”

“ข้า...คนอย่างข้านี้ะ...”

“หากชาติหน้าได้มีชีวิตอีกครั้ง ข้าอยากให้ท่านเรียกข้าว่า
ลิเซีย”

นั่นเป็นคำพูดสุดท้ายของเธอ

ตึกๆ

เสียงรอกเท้ากระทบกับพื้นบันไดหิน ทำให้อาร์ทีเซียค่อยๆ
ได้สติ

ตอนนี้เธอไม่สามารถแยกแยะได้ว่าเหตุการณ์ในความทรงจำ
ที่เธอเห็นนั้นเป็นแค่ความฝัน หรือเธอกำลังนึกถึงลิเซียอยู่จริงๆ
อยู่ในคุกใต้ดินแห่งนี้มานานแค่ไหนกันแล้วนะ

ที่นี่ไม่มีหน้าต่างที่ติดลูกกรงแม้แต่บานเดียว นั่นทำให้
อาร์ทีเซียไม่รู้ว่พระอาทิตย์กำลังขึ้นหรือตก

ดังนั้นเธอจึงไม่มีทางรู้เลยว่าวันเวลาผ่านไปนานแค่ไหน

ผู้คุมขังจะนำอาหารลงมาให้เธอเพียงวันละครั้ง แต่
ถึงอย่างนั้นก็ยังยากเกินกว่าจะบอกได้ว่าผ่านไปกี่วันแล้ว

ในช่วงแรกๆ เธอหมดสติไปเพราะความทรมานจากพิษ
ของบาดแผล

ตอนนี้เลือดของเธอหยุดไหลและบาดแผลบนตัวก็ดีขึ้น
บ้างแล้ว ทว่าความเจ็บปวดกลับเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว เนื่องจาก
ผลกระทบจากอาการที่ยังคงหลงเหลืออยู่

การถูกตรึงไว้กับโซ่ทำให้เธอสูญเสียเรี่ยวแรงไปมหาศาล
ไหล่ของเธอเหมือนจะฉีกขาด บริเวณขาด้านหลังก็มีรอยขีดจาก
อาการเลือดคั่ง

ร่างกายของเธอแข็งขึ้นเรื่อยๆ ไม่รู้ว่าเพราะอากาศในคุกเย็นเกินไป หรือเพราะเลือดไหลกลับเข้าไปหมุนเวียนในร่างกายไม่ได้กันแน่

“สภาพยังดูดีอยู่นี้ นังสารเลว”

“อือ...”

อาร์ทีเซียปิดปากเงียบ เธอไม่คิดจะพยายามพูดเลย แม้แต่น้อย

บนโลกใบนี้ไม่ได้มีแค่คนสองคนที่ต้องการจะสังหารเธอให้ตายไป

ในบรรดาคนเหล่านั้น เวเนียบนับเป็นคนหนึ่งที่หากขายวิญญาณเพื่อแลกเปลี่ยนให้ตัวเองขึ้นมาขึ้นแถวหน้าสุดได้ หล่อนก็จะทำ

เวเนียบเคยเป็นสาวใช้ของลิเซีย

อาร์ทีเซียคือคนที่ทำลายหมู่บ้านซึ่งครอบครัวของเวเนียบอาศัยอยู่ โรคระบาดแพร่กระจายไปทั่วทุกพื้นที่นั้น

หลังจากที่เวเนียบสูญเสียทุกคนในครอบครัวไป ลิเซียคือคนที่ช่วยชีวิตหล่อนไว้จากความตาย และตั้งแต่นั้นมา เวเนียบก็อุทิศทั้งชีวิตเพื่อรับใช้ลิเซีย

คนสำคัญทุกคนของเวเนียต้องตายก็เพราะอาร์ทีเซีย หล่อนจะเคียดแค้นชิงชังเธอก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

อาร์ทีเซียทำเพียงมองอย่างเงิบๆ เวเนียกัดฟันกรอด ก่อนจะถ่มน้ำลายออกมา

“นั่นสินะ เจ้าไม่มีลึนให้พูดแล้วนี่ ข้าอยากจะรู้ว่าคุณเจ้าจะฟันอุปายปลิ้นปล้อนหลอกลวงได้อย่างไรอีก”

“...”

“ใครจะรู้ว่าจอมวางแผนขององค์จักรพรรดิที่ครั้งหนึ่ง แม้แต่นกที่บินอยู่ก็ทำให้ร่วงลงมาได้” คนนี้ ก็มีวันอัปยศจนหนทางเช่นกัน”

เพียะ!

เวเนียตบหน้าอาร์ทีเซียสุดกำลัง

“ทั้งแขนขาแล้วก็ลึนของเจ้าถูกตัดออกไปจนไม่เหลืออะไรให้ข้าตัดอีก น่าเสียดายนัก”

เพียะ!

“นางสาว กล้าดียังไงมามองข้าด้วยสายตาสมเพช”

อาร์ทีเซียหลับตาลง

³ แม้แต่นกที่บินอยู่ก็ทำให้ร่วงลงมาได้ อุปมาถึง ผู้ที่มีอำนาจหรืออิทธิพลมาก

เวเนียพูดถูก อาร์ทีเซียไม่มีสิทธิ์สมเพชอีกฝ่ายเลย

เวเนียภักดีต่อลิเซียมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ หรือแม้จะตายไปแล้วก็ตาม

หลังลิเซียจากไป หล่อนก็ประจบสอพลอจักรพรรดินีคนใหม่ทุกวิถีทาง ทั้งยังยอมอดทนต่อทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อที่จะได้อยู่ในพระราชวังต่อไป

โดยมีเป้าหมายเพียงหนึ่งเดียวก็คือการแก้แค้นอาร์ทีเซียและลอร์ดเรนซีในสักวัน

เวเนียตบหน้าเธอซ้ำ

ในปากของอาร์ทีเซียเหลือฟันเพียงไม่กี่ซี่ อีกทั้งบาดแผลยังสาหัสจนเลือดไหลออกมาจากปาก

เวเนียดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดมือที่เปื้อนเลือดของเธอ ก่อนจะปลดโซ่ตรวนให้อาร์ทีเซีย

ทำไมกัน...

อาร์ทีเซียคิดว่ามันแปลก เวเนียพูดออกมาอย่างแผ่วเบา

“สำหรับข้า ต่อให้ฉีกฆ่าเจ้าให้ตายอีกเป็นร้อยเป็นพันครั้งก็ยังไม่พอ แต่เพราะมันเป็นคำสั่งของท่านเซดริก บางทีเขาอาจจะต้องการลากเจ้าไปประหารด้วยตัวเองเพื่อแก้แค้นให้กับผู้ที่ต้องตายด้วยน้ำมือของคนอย่างเจ้า”

ไม่มีทาง

อาร์ทีเซียรู้จักเซดริก แกรนด์ดยุกแห่งเอฟเบิร์นดีกว่า
เวเนีย

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ชายที่ยุติธรรมและ
ตรงไปตรงมาผู้นั้นก็ไม่ใช่คนที่จะสังหารสตรีที่ชีวิตพังพินาศ
ย่อยยับ ซ้ำยังถูกรุกรานอย่างเธอ

ยิ่งไปกว่านั้น หากเธอแหกคุกออกไปได้ เวเนียก็ไม่มี
หนทางให้กลับไปได้อีก พระราชวังไม่ใช่สถานที่ที่เข้าออก
ง่ายดายเพียงนั้น

พวกเขาอาจจะรู้ได้ในทันทีเลยด้วยซ้ำว่าหล่อนลงมาที่นี่
พร้อมกับกุญแจ

อีกทั้งเวเนียยังอยู่ภายใต้บังคับบัญชาของเซดริก -
เอฟเบิร์น และยังเป็นผู้ช่วยคนสำคัญที่ได้รับการแต่งตั้งโดย
จักรพรรดินี

ไม่มีทางที่เขาจะยอมทิ้งหมากตัวสำคัญเช่นนี้แน่นอน
อย่างน้อยก็ไม่ใช่เพื่อเธอ

เซดริก เอฟเบิร์น จะต้องมียุทธผลอื่นที่ออกคำสั่งนี้

ไม่ใช่เพราะเขาต้องการจะสังหารจอมวางแผนอย่างเธอที่
ไม่มีลึนไว้แพร่พรายอะไรอีก แต่เป็นเพราะต้องการช่วยคน

ในบังคับบัญชาคนสำคัญ ทั้งยังเป็นสาวใช้ของลิเซีย ผู้เป็น
คนรักที่ตายไปแล้วของเขาต่างหาก

เวเนียคงไม่มีวันยอมเสี่ยงเดินออกจากวังปีศาจ ถ้าไม่ใช่
เพราะเหตุผลนี้

ทว่าเวเนียกลับไม่ได้คิดไปไกลขนาดนั้น

อีกฝ่ายปลดโซ่ตรวนของอาร์ทีเซีย ก่อนจะถอดเสื้อนอก
ของตัวเองมาคลุมอาร์ทีเซียไว้

ร่างกายที่ถูกทรมานและพิการแขนขามานานหลายเดือน
ของเธอเบาเสียจนเวเนียสามารถยกขึ้นไปได้อย่างง่ายดาย

อาร์ทีเซียถูกนำตัวออกมาจากพระราชวังด้วยรถเข็นชักผ้า
ตัวของเธอสิ้นเทาตลอดเวลาจนร่างกายที่อ่อนแออยู่แล้วเป็น
ทุนเดิมมีไข้ขึ้นสูง

หลังจากผ่านไปได้ครึ่งทาง สติสัมปชัญญะของเธอก็เริ่ม
พร่าเลือนอีกครั้ง

อาร์ทีเซียพอจะรู้ว่าเธอกำลังถูกเคลื่อนย้ายไป เพียงแต่
ไม่รู้ด้วยวิธีการไหน

เมื่อรู้สึกตัวอีกที เธอก็พบว่าตัวเองถูกย้ายมาอยู่
ในกระโถม บาดแผลจากการถูกตัดแขนขาก็ถูกพันไว้ด้วย
ผ้าพันแผลขาวสะอาด

ชายชราที่เข้ามาดูแลเธอมีใบหน้าที่ดูคุ้นตา เขาเป็นพ่อบ้าน
ของแกรนด์ดยุกเอฟ්රอน

“ท่านได้สติแล้ว”

ถึงเธอจะอยู่ในฐานะของศัตรู แต่พ่อบ้านชราก็ยังคงพูดจา
สุภาพและให้เกียรติเธออยู่

“หากยังพอทานอะไรได้บ้าง ก็ทานสักหน่อยเถอะครับ”

เขาใช้ช้อนตักน้ำก่อนจะป้อนเข้าปากอาร์ทีเซีย แต่เธอ
กะพริบตาลงก่อนจะส่ายหัวเบาๆ

“เข้าใจแล้วครับ ท่านหมอบอกว่าสภาพร่างกายของท่าน
ย่ำแย่มาก จึงอาจจะยังทานอาหารไม่ค่อยได้ ข้าจะไปชงชาที่เข้ม
สักหน่อยมาให้แล้วกัน”

เขากล่าวก่อนจะลุกขึ้นออกจากกระโจมไป

อาร์ทีเซียหันมองไปรอบๆ

ภายในกระโจมแห่งนี้ไม่ได้มีอะไรพิเศษ มีเพียงหม้อต้มน้ำ
พุททอนที่เธอนอนอยู่ และไฟตะเกียงเพียงเท่านั้น

พ่อบ้านชราไม่ได้กลับเข้ามาเพียงคนเดียว

ม่านตรงทางเข้ากระโจมโบกสะบัดพลั้วไหว ปรากฏให้เห็น
ร่างของเซดริก เอฟ්රอนที่เดินเข้ามาด้วยท่าที่สบายๆ

หัวร่างของอาร์ทีเซียกระตุกเกร็ง ก่อนเธอจะเงยหน้าขึ้น
มองเขา

แม้จะผ่านมานานหลายปีแล้ว แต่เขาก็ไม่ได้ดูเปลี่ยนไปเลย
ทั้งใบหน้าที่สวยงามอ่อนนุ่มแต่กลับคมเข้มราวกับถูกวาด
ด้วยพู่กันปลายใหญ่ และความทุกขใจที่แสนทรมานซึ่งถูกซ่อน
เอาไว้ภายใต้แพขนตาหนา

มีเพียงดวงตาสีดำลึบเท่านั้นที่ดูลุ่มลึกกว่าเมื่อก่อน

“ไม่ได้พบกันนาน มาร์เซอเนสโรซานน์”

“...”

“ได้ยินว่าเจ้าถูกตัดลิ้น”

“...”

“ดูเหมือนผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นถึงจอมวางแผนที่ยิ่งใหญ่
ที่สุดในโลกจะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เสียแล้ว”

อาร์ทีเซียหลับตาลง

เธอรู้สึกเสียใจกับความโง่เขลาของตัวเองที่เคยรักดีต่อ
ลอร์เรนซ์ ทั้งที่รู้ดีอยู่แก่ใจว่าจะต้องถูกหักหลัง

ทว่าอาร์ทีเซียไม่ได้รู้สึกผิดต่อสิ่งที่เคยทำลงไป

มนุษย์ทุกคนบนโลกล้วนชั่วร้ายไม่ต่างกัน และยิ่งเข้าใกล้
อำนาจมากเท่าไรก็ยิ่งเป็นเช่นนั้น

นั่นคือสิ่งที่อาร์ทีเซียเชื่อมั่นอย่างแรงกล้ามาโดยตลอด
ทว่ากลับมีคนบนโลกที่ไม่อาจใช้คำกล่าวนี้ได้อยู่สองคน
นั่นก็คือเซดริก เอฟบรอน และนักบุญหญิงลิเซีย
ครั้งหนึ่งอาร์ทีเซียเคยระเบิดทำลายเชือกกันแม่น้ำเอวา
เพื่อไล่ความเซดริก
ในเวลานั้น เขากำลังเดินทางกลับจากการจัดการดูแล
พื้นที่แนวชายแดนทางตะวันตกของจักรวรรดิ ภายใต้คำสั่งของ
จักรพรรดิเกรเกอร์

องค์จักรพรรดิส่งผู้แทนพระองค์ไป พร้อมกับคำสั่งให้
เซดริกคืนตราผู้บัญชาการทหารสูงสุดแล้วเร่งกลับเมืองหลวงมา
เพียงลำพัง

เป็นตอนนั้นเองที่เธอยื่นมือเข้าไปจะต้องเชือกกันแม่น้ำ
เมืองเล็กๆ หนึ่งเมืองและหมู่บ้านอีกหลายแห่งถูกกวาด
หายไปนั้น

อาร์ทีเซียคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วว่าจะมีราษฎรมากที่สุด
เพียงสามหมื่นคนที่จะได้รับผลกระทบโดยตรง ดังนั้นเธอจึง
ไม่ได้รู้สึกอะไรกับเรื่องนี้ แน่หนอนว่าไรนาของชาวบ้านก็
ได้รับความเสียหายเช่นกัน แต่เนื่องจากมันเป็นปีที่ผลผลิต

อุดมสมบูรณ์ดี บ้านเมืองจึงไม่มีทางที่จะตกอยู่ในวิกฤตความอดอยากได้

เซดริกเองก็เป็นหนึ่งในสิ่งทีอาร์ทีเซียคาดการณ์ไว้ก่อนแล้วเช่นกัน ไม่ว่าจะมองยังไง การทิ้งแม่น้ำเอวาเอาไว้ข้างหลังแล้วเร่งกลับเมืองหลวงตามคำสั่งขององค์จักรพรรดิ ก็นับเป็นเรื่องที่ให้ผลประโยชน์ได้มากกว่า

แต่เซดริกกลับไม่ทำอย่างนั้น เพราะเขาจำเป็นต้องใช้กำลังของกองทัพในการยับยั้งไม่ให้สถานการณ์น้ำท่วมรุนแรงขึ้น

เขาสามารถป้องกันน้ำท่วมได้อย่างยอดเยี่ยม ในขณะที่ทำให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุด ทว่ามันกลับกระตุ้นให้องค์จักรพรรดิเกิดความหวาดระแวงในตัวเขา นั่นก็เพราะเซดริกไม่ได้ส่งคืนตราตามคำสั่งของพระองค์ ซ้ำยังใช้อำนาจของผู้บัญชาการทหารสูงสุดในการสั่งการครั้งนี้

อาร์ทีเซียทำแบบนั้นก็เพราะเธอรู้ว่าเซดริกเป็นคนเช่นนี้

และยังคงเป็นมาตลอด

เรื่องแบบนี้เคยเกิดขึ้นมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่อาร์ทีเซียค้นพบหมู่บ้านกบฏที่อยู่ในอาณาเขตของแกรนด์ดัชชีเอฟบรอนและใส่ร้ายพวกเขา ตอนที่วางแผนขับไล่แกรนด์ดยุกรอยการ์หรือแม้แต่ตอนที่โรกระบาดแพร่กระจายไปทั่วก็เช่นกัน

เซดริกรู้ดีอยู่แກ้ใจว่าทุกอย่างล้วนเป็นฝีมือของเธอ และเขาก็รู้ถึงผลกระทบที่จะตามมา แต่สุดท้ายเขาก็เลือกที่จะช่วยชีวิตคนอยู่ดี

และนั่นก็ทำให้เขาต้องพ่ายแพ้ในศึกครั้งนี้ และกลับกลายมาเป็นผู้ที่ถูกตามล่า

“ดื่มชาสักหน่อยเถอะครับ”

พอบ้านพุดอย่างสุภาพ ก่อนจะยื่นแก้วโลหะให้เซดริก

เขานั่งลงข้างๆ อาร์ทีเซียก่อนจะกรอกชาเข้มข้นที่อัดแน่นไปด้วยส่วนผสมของน้ำตาลและนมเข้าปากเธอ

เซดริกนั่งจ้องหน้าอาร์ทีเซียไปพลางดื่มชาไปพลางราวกับเป็นเวลาน้ำชาของตัวเอง

อาร์ทีเซียมองกลับไปที่เขา ก่อนจะนึกถึงคำสั่งเสียของลิเซียอย่างเหม่อลอย

“ถ้าหากว่าสักวันหนึ่งท่านได้เจอกับท่านเซดริกละก็... ช่วยบอกเขาว่าลิเซียได้ใช้ชีวิตอยู่และตายไปโดยไม่เสียใจเลยแม้แต่น้อย”

ลึกๆ แล้วลิเซียอาจไม่เคยต้องการให้เธอได้พบกับเซดริกอีกเลยด้วยซ้ำ

นั่นเพราะการพบกันของเธอและเขา จะทำให้เขาต้อง
ยอมจำนนและถูกลากตัวกลับไปยังเมืองหลวง

แต่สถานการณ์ในตอนนี้นี้ช่างตรงกันข้ามกับสิ่งที่เคยคิด
เอาไว้ในตอนนั้นอย่างสิ้นเชิง

เซดริกยังคงมีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา นับตั้งแต่
วันนั้นจนถึงวันนี้ อีกทั้งกองกำลังของเขายังไม่ล่มสลาย

แต่คนที่ล้มพังไม่เป็นท่ากลับเป็นตัวเธอเอง ซ้ำยังถูกนำตัว
มาที่ค่ายทหารของเซดริกและต้องเผชิญหน้ากับเขาในตอนนี้

ในช่วงเวลาแบบนี้ ลิเซียคงอยากให้เธอถ่ายทอดคำสั่งเสีย
ของตัวเองให้เขาฟัง

แต่อาร์ทีเซียไม่สามารถรักษาสัญญาที่เธอให้ไว้กับลิเซียได้
อีกแล้ว นั่นก็เพราะเธอพูดไม่ได้อีกต่อไป

หลังจากพอบ้านกรอกซาไล่ปากของอาร์ทีเซียจนหมดแก้ว
เซดริกก็ลุกพรวดขึ้นทันที

“ออกไปกันเถอะ”

“...?”

อาร์ทีเซียลืมตาขึ้นมามองเขาด้วยความสงสัย

เซดริกเข้ามาอุ้มเธอขึ้นเบาๆ

อาร์ทีเซี่ยพยายามดิ้นเพื่อให้หลุดออกจากอ้อมแขนของเขา เธอทั้งตกตะลึงและสับสน ซึ่งต่างไปจากตอนที่ถูกเวเนียอุ้ม แต่เธอก็ไม่สามารถเอาชนะกำลังแขนของเซดริกได้

ขณะที่เขาอุ้มเธอขึ้นไปกอดและก้าวเดินออกจากกระโจม เหล่าอัศวินในเครื่องแบบต่างก็รีบกุลีกุจอเข้ามา ชีวิตที่ต้องคอยหลบหนีตลอดเวลาทำให้พวกเขาทุกคนตกอยู่ในสภาพที่สับสนปรปรวนไปหมดทั้งตัว

“ท่านชาย”

“ท่านแกรนด์ดยุก”

“ท่านจะพานางอำมหิตนั้นไปที่ไหนครับ”

“ข้ามีเรื่องต้องทำ”

“เช่นนั้นพวกเราจะชนไปให้เองครับ”

เหล่าอัศวินยื่นมือออกมา ทว่าเซดริกกลับหันตัวออกไป ด้านข้างราวกับจะหลีกเลียงมือเหล่านั้น

“อย่าพูดถึงคนเหมือนพูดถึงสิ่งของ”

“หมายความว่าอย่างไรครับ ท่านดูแลนางปีศาจนั้นดีเกินไปแล้ว”

“รออยู่ที่นี่ ข้าจะไปคนเดียว”

“ไม่ได้ นะครับ” เหล่าอัศวินต่างออกันขวัญหาย

“มาร์เซอเนสโรซานนี่ที่ไม่มีทั้งแขนทั้งขาจะทำอันตรายอะไรซ้ำได้”

“มันก็ไม่แน่หรอกครับ!”

“ถ้าเป็นนางแม่มดนั่น แค่ลื่นอย่างเดียวก็สร้างหายนะได้แล้วครับ”

“เช่นนั้นก็แย่หน่อย เพราะมาร์เซอเนสแห่งโรซานนี่ไม่มีแม้แต่ลื่นแล้วนี่สิ”

เซดริกเตอะลีนก่อนจะพูดออกมา

เขาเดินฝ่ากลางค่ายทหาร ก่อนจะขึ้นหลังม้าอย่างรวดเร็ว พร้อมกับโอบอุ้มตัวเธอไว้ในอ้อมแขน

ร่างกายที่ไม่สมบูรณ์นี้ทำให้เธอไม่สามารถนั่งอยู่ด้านหลังเขาได้ นี่จึงเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดในการพาเธอไป

อาร์ทีเซียถึงกับเนื้อตัวสั่น เธอไม่เคยใกล้ชิดกับใครขนาดนี้มาก่อน อุณหภูมิร้อนจากร่างกายของอีกฝ่ายแผ่เข้ามาปกคลุมด้านหลังจนสัมผัสได้

เซดริกวางเธอบนหลังม้าก่อนจะมุงหน้าออกจากค่าย

ละอองฝนตกโปรยปรายลงมา

อาร์ทีเซียมองค์นี้คุณภาพของภูเขาและแม่น้ำ ก่อนจะพบว่าความจริงแล้วที่นี่ก็คือเมืองบาร์คเวอร์ ซึ่งอยู่ในอาณาเขตของแกรนด์ดัชชีรอยการ์

เมืองบาร์คเวอร์เป็นเหมือนกับอุ้งข้าวอุ้งน้ำทางฝั่งตะวันออกของจักรวรรดิ แม้จะเทียบกับที่ราบอันกว้างใหญ่ทางฝั่งตะวันตกไม่ได้ แต่ก็มีแหล่งน้ำอุดมสมบูรณ์และสภาพอากาศที่อบอุ่นแจ่มใส ทำให้เมืองนี้มีผลผลิตของธัญพืชและผลไม้ทุกชนิด ไวน์ที่ดีที่สุดในจักรวรรดิก็ถูกผลิตขึ้นที่นี่เช่นกัน

ทว่าตอนนี้กลับไม่เหลือร่องรอยของสิ่งเหล่านั้นให้เห็นอีกแล้ว

กลุ่มควันลอยคลุ้งออกมาจากพื้นดินที่ใหม่เกรียม สิ่งที่ยังมองเห็นระหว่างอยู่บนหลังม้านั้นไม่ใช่บ้านเรือน แต่กลับเป็นซากปรักหักพังที่กระจัดกระจายไปทั่ว

ซากศพกองอยู่ทุกหนทุกแห่ง และส่วนใหญ่ก็ไม่ใช่ร่างของสตรี

เมืองทั้งเมืองถูกทำลายย่อยยับ

กำแพงเมืองเหลือแต่เพียงเศษซาก ผู้รอดชีวิตที่นั่งซุกตัวอยู่ใต้ผนังบ้านเรือนที่ถูกทำลายต่างเงยหน้าขึ้นมาจ้องมองพวกเขาทั้งสองคนตาเหม็ง

อาร์ทีเซียมองภาพนั้นอย่างเหม่อลอย และยังคงไม่เข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น

ตอนที่เธออยู่ในคุกมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ คงไม่ใช่ว่ามีสงครามเกิดขึ้นที่เมืองบาร์คเวอร์หรือไม่ใช่ไหม

“ที่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นก็เพราะเมื่อสิบหกปีที่แล้ว มีคนจากบาร์คเวอร์เสนอแผนการลอบสังหารลอร์ดเรนซีให้กับแกรนด์-ดยุกรอยการ”

อาร์ทีเซียอกสั่นขวัญแขวนจนหายใจไม่ออก
นี่เป็นการสังหารหมู่ไปโดยเปล่าประโยชน์
ลอร์ดเรนซีได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิแล้ว ข้ายังมีกองกำลังทหารของจักรวรรดิอยู่ในมือ

อำนาจของเขามันคงและแข็งแกร่งยิ่งกว่าใคร เพราะตัวเธอเองที่ทำให้เป็นเช่นนั้น

และนั่นก็เป็นสิ่งที่เธอทำมาโดยตลอด

ลอร์ดเรนซีต้องรักษาตัวเองให้บริสุทธิ์ไว้มลินทินอยู่เสมอ
ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่เขากำจัดเธอออกไปให้พ้นทาง เขาก็จะสามารถรักษาความชอบธรรมของตัวเองเอาไว้ได้

นั่นก็คือหน้าที่ที่มลินทินมอบหมายให้กับเธอ

อาร์ทีเซียทำหน้าที่นั้นด้วยความซื่อสัตย์

และในเมื่อตอนนี้ไม่มีเธอแล้ว ลอว์เรนซ์ก็คงจะเป็น
จักรพรรดิที่ไร้จุดอ่อนอย่างสมบูรณ์แบบ

“กระทบกระเทือนจิตใจหรืออย่างไร ไม่ใช่ว่านี่ก็เป็นวิธีที่
เคยใช้อยู่บ่อยๆ หรอกหรือ มาร์เซอเนสโรซานน์”

เซดริกพูดเสียงต่ำ

“แต่ว่ามันเป็นสิ่งที่จำเป็นหรือไม่จำเป็นต้องทำกันแน่
ข้ารู้นั่นคือสิ่งที่เจ้าคิดเวลาต้องตัดสินใจทำตามแผนที่วางไว้
แต่บางทีลอว์เรนซ์อาจจะตัดสินใจไปแล้วก็ได้ ว่านี่คือสิ่งที่
เหมาะสมที่สุด”

“...”

“หรือมาร์เซอเนสแห่งโรซานน์เชื่อว่าดุลยพินิจของตัวเอง
ถูกต้อง แต่เป็นลอว์เรนซ์ที่ผิด”

อาร์ทีเซียถึงกับอึ้งงัน

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็แปลกที่เจ้าจะถูกกำจัดทิ้ง”

เซดริกพูดเช่นนั้น ก่อนจะหันหน้าไป

**หลังจากนั้นเซดริกก็จัดตั้งกองกำลังทหารขึ้นมาชั่วคราวแล้ว
อพยพไปยังพื้นที่ต่างๆ**

อาร์ทีเซียถูกแบกไว้บนหลังม้าของพ่อบ้าน ก่อนจะถูก
เคลื่อนย้ายไปพร้อมๆ กับพวกเขา

ยังมีดินแดนอีกหลายแห่งที่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่
เลวร้ายไม่ต่างจากที่นี่

ทว่าไม่มีใครคิดที่จะเข้ามาดูแลฟื้นฟู ไม่ว่าจะเป็นบริเวณ
พื้นที่ว่างเปล่าที่ไม่เหลืออะไร ร่องรอยของสงครามกลางเมือง
หรือแม้กระทั่งเขื่อนที่พังทลายลงไป

แม้แต่การแลกเปลี่ยนเมล็ดธัญพืชต่างๆ ก็ยังทำไม่ได้

ท้องถนนเต็มไปด้วยคนเร่ร่อนและโรคระบาดที่
แพร่กระจายไปทั่ว ซากศพซึ่งไม่สามารถเก็บกวาดได้ก็
กระจัดกระจายไปทุกที่

ไม่ใช่แค่หนึ่งหรือสองปีที่การเมืองของจักรวรรดิต้องตกอยู่
ในความระส่ำระสาย

อดีตจักรพรรดิเกรเกอร์มักตั้งตนเป็นศูนย์กลางและ
เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ทั้งยังเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับ
อำนาจของตนเองมากกว่าชีวิตของคนในจักรวรรดิ

การต่อสู้เพื่อแย่งชิงราชบัลลังก์ทำให้ทั้งจักรวรรดิต้องตกอยู่ในความวุ่นวาย และอาร์ทีเซียก็คือต้นเหตุที่ทำให้เกิดเรื่องเช่นนี้

เธอคิดว่าทุกอย่างจะต้องกลับมาเรียบร้อยหากลอร์เรนซ์ได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิ และคิดว่าคงได้ไปปรับปรุงฟื้นฟูที่นั่นใหม่อีกครั้ง

ทั้งจักรวรรดิเกิดความหวังขึ้นมาในตอนทีลียเซียได้ครองตำแหน่งจักรพรรดินี

แม่หญิงสาวจะจากไปแล้ว อาร์ทีเซียก็ยังคงพยายามทำทุกอย่างเพื่อเปลี่ยนแปลงสถานการณ์นั้น แม้กระทั่งตอนที่อยู่ข้างลอร์เรนซ์ในฐานะข้าราชบริพาร

ทว่าตอนนี้ราชวงศ์ดูเหมือนจะโยนทุกอย่างทิ้งไปเสียหมด อาร์ทีเซียเข้าใจในสิ่งที่เซดริกต้องการจะบอกกับเธอแล้ว เขาไม่ได้ว่าร้ายเธอด้วยคำพูดเหมือนกับที่เวเนียทำ แต่เขาแสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ของสิ่งที่เธอเคยกระทำลงไป

“มิลโลราตายแล้ว”

เขาบอกกับเธอในวันที่เดินทางมาถึงหมู่บ้านกบฏซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของทุ่งน้ำแข็งทางตอนเหนือ

อาร์ทีเซียอ่อนล้าเกินกว่าจะตกใจกับเรื่องที่ได้ยิน

“ดูท่านางคงจะเอาแต่จุ๊กจิกลอร์เรนซ์เรื่องผู้หญิง”

ก็คงจะเป็นอย่างนั้น ไม่มีทางที่คนอย่างมิโลราจะคอย
ชี้หน้าให้เขาดูแลกป้องจักรวรรดิให้ได้อยู่แล้ว

หมู่บ้านกบฏเหลือเพียงหลุมฝังศพและเงาของกางเขนไม้
อีกนับพันที่ทอดยาวออกไปเท่านั้น

ความจริงแล้วหมู่บ้านนี้ไม่ใช่สถานที่ที่เหล่ากบฏเคย
อาศัยอยู่

มันเป็นหมู่บ้านที่เหล่าผู้หลบหนีเคยใช้หลบซ่อนตัวในตอน
ที่จักรพรรดิเกรเกอร์ออกคำสั่งให้ประหารชีวิตพี่สาวแท้ๆ ของ
ตัวเองและสามีด้วยข้อหาผู้สมรู้ร่วมคิดในการก่อกบฏ ซึ่งทั้งสอง
คนนั้นก็คือพ่อกับแม่ของเซดริก

ต่อมาหลังจากที่ความจริงถูกเปิดเผย พ่อกับแม่ของเซดริก
ก็ได้บรรดาตัดดีคืน รวมถึงคำสั่งจับกุมผู้ที่หลบหนีไปก็ถูก
ยกเลิกด้วยเช่นกัน

แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ไม่ได้ย้ายออกไปจากหมู่บ้านที่เคย
อาศัยอยู่ด้วยความไว้วางใจและพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

และหมู่บ้านนี้ก็คือบ้านเกิดของลิเซีย

เซดริกที่มีสายเลือดราชวงศ์อยู่ถึงครึ่งหนึ่งและต้องสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างได้ว่าเป็นครอบครัวของตัวเองไป ก็ได้รับการปลอบโยนจากหมู่บ้านแห่งนี้เช่นกัน

อาร์ทีเซียเองก็รู้เรื่องนี้เป็นอย่างดี

ดังนั้น เธอจึงใส่ร้ายเขา

อาร์ทีเซียเพิ่งได้รู้ว่ามี การสร้างหลุมฝังศพเหล่านี้ขึ้นมา แต่เซดริกจะเป็นคนกลบหลุมฝังศพพวกนี้เองเลยหรือเปล่า

เขาพาเรามาที่นี่เพื่อให้สำนักผิวดินหรือ

อาร์ทีเซียคิดอยู่ในใจ

เซดริกพาเธอกลับมาที่ค่ายทหาร หลังจากที่เย็นไว้อาลัยอย่างเงียบๆ อยู่บนเนินเขาที่มองเห็นทั่วทั้งหมู่บ้าน

“ข้าคิดว่าเจ้าเองก็คงไม่นึกว่าลอร์ดเรนซ์จะเป็นเช่นนี้หรือ มาร์เชอเนสโรซานน์”

“...”

“เขาใช้อุบายที่สกปรกและต่ำช้ามากในความคิดของข้า แต่ข้าก็เข้าใจดีว่าในศึกชิงบัลลังก์ ความพ่ายแพ้นั้นเลวร้ายยิ่งกว่าความตาย”

อาร์ทีเซียอยากจะโพล่งถามออกไปว่า ทำไมเขาถึงไม่พูดอะไรเรื่องลิเซียเลย

ทำไมเขาจึงไม่ถามว่านักบุญหญิงที่เขาพยายามปกป้อง
ทุกวิถีทางคนนั้นตายได้อย่างไร

ดูจากการที่มีโลธาถูกฆ่าเพราะปัญหาเรื่องผู้หญิง เซดริก
เองก็ควรจะรู้แล้วว่าลอว์เรนซ์ปฏิบัติกับผู้หญิงอย่างไร

และเขาก็ควรจะโทษอาร์ทีเซียที่แย่งชิงลิเซียไปจากเขา ซ้ำยัง
บังคับให้หญิงสาวต้องอภิเษกสมรสกับลอว์เรนซ์

ทว่าเซดริกไม่ได้ทำอย่างนั้น ใบหน้าแข็งกระด้างของเขา
ชวนให้นึกถึงรูปปั้นที่ตั้งอยู่ในจัตุรัสใจกลางเมือง

“แต่ข้าก็ไม่ได้คิดว่าจะได้เห็นความเผด็จการเช่นนี้ เพราะ
อะไรกัน ในเมื่อตอนนี้จักรวรรดิกราเธสก็อยู่ในมือของเขาแล้ว
เขาไม่คิดจะเห็นคุณค่าหรือปกป้องจักรวรรดิของตัวเองให้
ยิ่งใหญ่ขึ้นเลยหรือ”

อาร์ทีเซียให้คำตอบเขาไม่ได้ เพราะเธอไม่มีลิ้นให้พูดแล้ว

เธอหลุบตาลง เธอเองก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าทำไม
ลอว์เรนซ์ถึงได้ทำแบบนี้

“บอกวิธีมา”

อาร์ทีเซียเงยหน้าขึ้นด้วยความประหลาดใจกับคำพูดนั้น
ของเซดริก

“ไม่ว่าอย่างไรเราก็ต้องโค่นลอร์เรนซ์ลงให้ได้ แต่ความแตกต่างของอำนาจมีมากเกินไป ข้าและเหล่าทหารใต้บังคับบัญชาต่างรู้จักยุทธศาสตร์ทางทหารเป็นอย่างดี แต่พวกเราไม่รู้ว่าจะลดช่องว่างของอำนาจนั้นด้วยวิธีใด”

อาร์ที่เซียจ้องมองเขาด้วยสายตาว่างเปล่า

ใบหน้าของเซดริกที่เธอเคยคิดว่าเหมือนกับรูปปั้นได้กลับกลายเป็นดวงอาทิตย์ที่สว่างโชติช่วง

เขาไม่ได้ขึ้นเสียงใส่เธอ แต่อาร์ที่เซียกลับรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงตะโกนดังลั่น

“ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นคนฉลาด”

“...”

“แล้วก็รู้ว่าที่เจ้าไม่มีดวงตาไว้เลือกนายของตัวเอง⁴ ก็คงเป็นเพราะความรักความผูกพันในครอบครัวที่ทำให้ดวงตาเจ้ามืดบอด ถึงเจ้าจะใช้อุปบายสกปรกพวกนั้น แต่ข้าก็รู้ว่าเจ้าทำทั้งหมดนั้นเพื่อลอร์เรนซ์”

“...”

⁴ ไม่มีดวงตาไว้เลือกนาย เปรียบเทียบถึงการขาดวิจารณญาณหรือการคิดวิเคราะห์ ในที่นี้อาจกล่าวได้ว่า ไม่มีวิจารณญาณในการแยกแยะหรือเลือกรับใช้เจ้านายที่ดีได้

“ดังนั้นข้าจึงไม่อาจนึกถึงใครที่จะสามารถพลิกสถานการณ์
เช่นนี้เพื่อเอาชนะเขาได้นอกจากเจ้า มาร์เซอเนลโรซานน์
ข้าต้องการความช่วยเหลือจากเจ้า”

เซดริกก้มหน้าลง

ทันใดนั้นเขาก็คุกเข่าลงตรงหน้าเธอ ก่อนจะก้มหัวลง
ราวกับว่าคำพูดเพียงเท่านั้นมันยังไม่เพียงพอ

อาร์ทีเซียตกตะลึง

เธอพยายามตัวตวัดแขนขาไปมา แต่ด้วยสภาพร่างกายที่
ยากจะนั่งให้ตรง อาร์ทีเซียจึงเกือบจะล้มลงไปหากพ่อบ้านไม่
ช่วยคว้าตัวเอาไว้

เซดริกเงยหน้าขึ้น ดวงตาของเขาดำมืดราวกับถ่านที่
แผดเผาอยู่ในกองไฟ

“ตอนนี้เจ้าก็ไม่ได้รู้สึกผูกพันอะไรทั้งกับลอร์เรนซ์และ
ครอบครัวแล้วไม่ใช่หรือ ไม่รู้สึกเสียใจบ้างหรือที่ต้องเห็น
จักรวรรดิเป็นเช่นนี้”

“...”

“ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นเพียงแค่คนวางแผน ไม่ใช่ปีศาจชั่วร้ายแบบ
ลอร์เรนซ์ เพราะฉะนั้นเจ้าไม่คิดจะเอาความสามารถที่มีอยู่มาทำ
เรื่องดีๆ บ้างหรืออย่างไร”

อาร์ทีเซียส่ายหน้า
เธอจะไม่มีสิทธิ์เสียใจได้อย่างไร
สิ่งที่ใครต่อใครพูดกันก็ถูกต้องแล้ว
ถึงเธอจะไม่ใช้ปีศาจ แต่หากจะมีแม่มดสักคนที่ทำสัญญา
กับปีศาจ แม่มดคนนั้นก็ต้องเป็นเธออย่างแน่นอน
หรือต่อให้เธอจะเปลี่ยนใจ เธอก็ไม่มีลึนที่จะพูด หรือมือที่
จะเขียนอีกต่อไป
และด้วยร่างกายที่อ่อนแรงแจกความเหนื่อยล้าและความ
เจ็บปวด อาร์ทีเซียจึงไม่สามารถคิดพิจารณาอะไรได้เลย
“มาร์เชอเนสโรซานน์ เจ้ายังคงมีสติปัญญาที่ชาญฉลาด
มันอาจจะพอมีสักทางที่เราสามารถสื่อสารกันได้ เจ้าจะใช้ปาก
เขียนปากกา หรือจะให้ใครสักคนช่วยก็ยังได้ ตราบใดที่ยัง
มีชีวิตอยู่ เจ้าก็สามารถทำได้ทุกอย่างหากมุ่งมั่นและตั้งใจจะทำ
มันจริงๆ เพราะข้าจำเป็นต้องมีเจ้า”
อาร์ทีเซียมองเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่การมองเห็นของเธอจะ
ค่อยๆ เลือนราง
น่าตลกสิ้นดี

แม้แต่กับลอร์เรนซ์ที่เธอเฝ้าจรรักภักดีมาทั้งชีวิต อาร์ทีเซียก็ยังไม่เคยได้ยินคำพูดที่ว่าเธอจำเป็นต้องมีเธอเลยแม้แต่ครั้งเดียว

เธอรู้ว่าเซดริกเป็นคนอย่างไร

ในฐานะของศัตรู เธอรู้จักเขาดียิ่งกว่าใครในโลก

ความเจ็บแค้นในใจเขาคงฝังลึกเสียยิ่งกว่าธารลาวาในหุบเขา ผู้คนรอบตัวคงกำลังคาดหวังให้เขาทรمانเธอทั้งเป็น แต่เขากลับกำลังคุกเข่าอยู่ตรงหน้าเธอเพียงเพราะเรื่องแค่นั้น

ทว่าอย่างไรอาร์ทีเซียก็ทำได้เพียงส่ายหน้ากลับไปอีกครั้ง

เธออาจจะเชี่ยวชาญในการให้ร้ายผู้อื่น การซื้อใจคน ลอบสังหาร หรืออาจจะวางอุบายได้อย่างแยบยล แต่การวางกลยุทธ์พวกนี้ไม่ใช่สิ่งที่เธอถนัด

อาร์ทีเซียไม่สามารถทำในสิ่งที่เซดริกเองก็ทำไม่ได้เช่นกัน

ต่อให้เธอจะเป็นจอมวางแผนที่เก่งกาจขนาดนั้นจริงๆ อย่างไม่รู้ก็ไม่มีทางเอาชนะสถานการณ์ปัจจุบันที่ตกเป็นรองถึงเพียงนี้ได้

“งั้นหรือ”

ราวกับว่าเซดริกเข้าใจเหตุผลที่เธอส่ายหน้า

“ต่อให้เป็นเจ้าก็ทำอะไรไม่ได้สินะ”

เขาพูดด้วยความโศกเศร้า

หยดน้ำตาค่อยๆ ไหลออกมาจากดวงตาของอาร์ทีเซีย

ตั้งแต่ครั้งแรกที่มีคู่นี้เปื้อนเลือด เธอเคยตั้งใจไว้แล้วว่า
จะไม่มีวันรู้สึกผิดไปจนวันตาย

ต่อให้มาสำนึกผิดได้ในภายหลัง นี่ก็ยังไม่ใช่ว่าสิ่งที่จะ
ได้รับการอภัยอยู่ดีไม่ใช่หรือ

หากคนตายเหล่านั้นอยากจะกล่าวโทษใคร ก็ควรจะโทษ
โชคชะตาของตัวเองเสียมากกว่าที่ต้องมาเกิดบนโลกใบนี้

นอกจากตอนแรกเกิดแล้ว ในโลกนี้จะมีใครบ้างที่ไม่มีบาป
ติดตัว

ไม่สิ ขนาดทารกแรกเกิดยังมีบาปที่ต้องเกิดมาเลย

เธอก็เช่นกัน ลอร์เรนซ์เองก็เช่นกัน

แต่ถึงอย่างนั้นอาร์ทีเซียก็ยังรู้สึกผิดอยู่ดี

อันที่จริง ความรู้สึกผิดที่ทับถมกันราวกับฝุ่นละอองและ
ฝังลึกอยู่ในใจเหล่านั้น ได้รวมตัวกันเป็นดั่งกองหินก้อนใหญ่ที่
กระแทกลงมาตอกย้ำจิตใจของเธอในตอนนี้

“เช่นนั้นก็ขออภัย ข้าคงพูดมากเกินไป”

เซดริกยื่นขึ้น

“เราอาจจะให้การรับรองเจ้าได้ไม่ดี เพราะสภาพความเป็นอยู่ในค่ายทหารนี้ค่อนข้างแย่ แต่ข้าจะส่งเจ้าไปยังชนบทเร็วๆ นี้พร้อมกับคนของข้า หวังว่าชีวิตที่เหลืออยู่ของเจ้าต่อจากนี้จะพบแต่ความสงบสุข”

อาร์ทีเซียได้แต่เงยขึ้นมองเขาทั้งน้ำตาโดยที่พูดอะไรไม่ออก

คืนนั้น อาร์ทีเซียนอนขดตัวอยู่คนเดียวในกระโจม และได้แต่คิดว่าจะแก้ไขทุกอย่างด้วยวิธีใด

ถ้าหากเป็นสถานการณ์ปัจจุบัน อย่างไม่รู้เป็นไปไม่ได้

แต่ความจริงอาร์ทีเซียยังพอมีวิธี

เธอหลุกคลานขึ้นมานั่งบนฟูก

ที่จริงเธอพยายามจะเลียงวิธีนี้ เพราะว่าเธอเป็นคนบาป

ถึงอาร์ทีเซียจะไม่ได้คิดว่าเธอทำผิดต่อลอร์ดเรนซ์ แต่เธอก็ยังคงเป็นคนบาป

ดังนั้น เธอจึงคิดจะตายไปพร้อมกับการติดอยู่ในบ่วงของความชั่วร้ายทั้งหมดที่เธอเคยทำไปเพื่อเขา

แต่ถึงอย่างนั้น...

ต่อให้ไม่มีแผนการ มันก็ยังวิธี

หากอำนาจนั้นมีความแตกต่างกันมากเกินไปก็
ก็เพียงต้องย้อนกลับไปที่ความต่างนั้นจะเกิดขึ้น

อาร์ทีเซียกัดลิ้นที่เหลือเพียงครึ่งเดียว และเริ่มวาดวงเวท
ขึ้นบนฟูกนอน

เวทมนตร์ได้สูญสลายไปจากโลกนี้นานแล้ว

ทว่าวิธีใช้เวทมนตร์ยังคงถูกถ่ายทอดสืบต่อกันอยู่

และมันก็คือโลหิตอันเข้มข้น วงเวทที่วาดขึ้นอย่างแม่นยำ
และการบูชาัญญด้วยมนุษย์

ความจริงแล้ว สาเหตุหลักที่ทำให้เวทมนตร์หายไปจาก
โลกนี้นั้นไม่ใช่การบูชาัญญด้วยมนุษย์ แต่เป็นเพราะมีเพียงไม่กี่
คนเท่านั้นที่สามารถวาดวงเวทได้อย่างถูกต้อง

อักขระในวงเวทจะต้องถูกเขียนด้วยอักขระโบราณ เพื่อให้
มีใครวาดลอกเลียนแบบขึ้นมาได้ ก็มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่
สามารถนำมันไปใช้ได้จริงตามต้องการ

แต่อาร์ทีเซียทำได้

เธอเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่สามารถใช้อักขระโบราณที่
สูญหายไปได้อย่างชำนาญ

ยิ่งไปกว่านั้น เธอยังเคยศึกษาวงเวทเหล่านี้เพื่อใช้มัน
ในการทำเรื่องเลวร้ายต่างๆ ด้วย

แม้ตอนนี้เลือดของเธอจะยังไหลรินเบาๆ แต่อาร์ทีเซียก็
ขบกัดลิ้นและบดเคี้ยวปากของตัวเองซ้ำๆ จนเลือดไหลทะลัก
ออกมา

และเพื่อให้สามารถเขียนอักขระด้วยเลือดที่ไหลออกมา
จากปลายลิ้นที่ๆ นี้ได้ เธอจึงต้องวาดวงเวทให้มีขนาดใหญ่
พอสมควร

อาร์ทีเซียวาดวงเวทอยู่ตลอดคืน เธอจะต้องวาดให้ถูกต้อง
ภายในครั้งเดียวเท่านั้น เพราะมันจะไม่มีโอกาสที่สองให้เธออีก

เมื่อผ่านไปได้ครึ่งทาง การมองเห็นของเธอก็เริ่มเลื่อนราง
อาร์ทีเซียกัดลิ้นอย่างแรงเพื่อเรียกสติ

ในที่สุด อาร์ทีเซียก็วาดจนเสร็จช่วงใกล้รุ่งสาง ก่อนที่เธอ
จะทรุดตัวลงบนวงเวทเนื่องจากเสียเลือดมากเกินไป

เป็นการบูชาญี่สิบสามบวชแบบแล้ว

อาร์ทีเซียหลับตาลงอย่างอ่อนแรง

วงเวทที่กำลังกลืนกินชีวิตเธอเริ่มเปล่งแสงออกมาเป็น
สีฟ้าเงิน

เซดริกที่รับรู้ได้ถึงความผิดปกติในกระโจมก็รีบวิ่งเข้ามา
ก่อนจะจ้องมองเธอด้วยความตกตะลึง

วงเวทที่เริ่มทำงานแล้วไม่ยอมปล่อยเครื่องบูชาัญญของมันไป กระแสไฟถูกส่งออกมาเพื่อขัดขวางใครก็ตามที่พยายามเข้าใกล้มัน

หวังว่าในชาติหน้า ความปรารถนาของท่านจะเป็นจริง

และนั่นก็คือความคิดสุดท้ายของอาร์ทีเซีย หลังจากนั้น เวทมนตร์ก็กลายเป็นแสงที่ส่องทอดยาวไปจนสุดขอบฟ้า แยกผ่านท้องฟ้าในยามค่ำคืน

เมื่อลึ้มตาขึ้นมาก็เป็นเวลารุ่งสางแล้ว

อาร์ทีเซียขยับเท้าไปมาในผ้าห่ม จากนั้นก็ขยับมือ

และสุดท้ายก็ลองใช้นิ้วแตะไปที่ลิ้น

“เวทมนตร์ตีความหมายผิดไปหรือเปล่านะ”

เธอลองเปล่งเสียงพูด น้ำเสียงก็ออกมาอย่างสมบูรณ์แบบเป็นเพราะอักขระโบราณที่เขียนบนวงเวทนั้นมีข้อความว่า ‘จงย้อนเวลากลับไป และรับเอาชีวิตของอาร์ทีเซีย โรซานน์ไป เป็นการตอบแทน’ ดังนั้นอาร์ทีเซียจึงคิดว่าเธอจะต้องตายอย่างแน่นอน

แต่ตอนนี้เธอกลับยังมีชีวิตอยู่

ทั้งยังไม่มีควมเจ็บปวดในร่างกายเลยแม้แต่น้อย มีเพียงความรู้สึกเสียใจที่ท่วมท้นอยู่ในอกเท่านั้นที่ทำให้หัวใจเธอยังเต้นได้

เธอวาดมือขึ้นไปบนอากาศด้วยความรู้สึกไม่คุ้นเคย
แสงจันทร์ที่ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามาได้ย้อมเล็บมือของเธอ
เป็นสีน้ำเงิน

อาร์ทีเซียมองดูเล็บของตัวเองอย่างเงิบๆ ก่อนจะพับ
ผ้าคลุมเตียงแล้วลุกออกมา เธอจุดตะเกียงก่อนจะเดินไปส่อง
กระจก

“ย้อนกลับมาแล้วสินะ”

สิ่งที่ปรากฏขึ้นบนกระจกคือภาพของหญิงสาวเจ้าของผม
สีบลอนด์ทองสว่างสดใสและดวงตาสีฟ้าคราม

เธอลองใช้ปลายนิ้วสัมผัสลงบนแก้มของตัวเอง แต่ใบหน้า
ของเธอกลับดูไม่คุ้นเคยอย่างไรอย่างนั้น

เธอเคยมีใบหน้าแบบนี้ด้วยหรือ

ในตอนนั้นอาร์ทีเซียก็ตระหนักได้ว่าเธอไม่ได้ให้ความ
สนใจกับตัวเองมานานแล้ว

กระจกก็ไม่เคยส่องเลยสักครั้ง นั่นก็เพราะเธอเกลียด
ใบหน้าที่ตัวเองที่ดูไม่เหมือนลอว์เรนซ์หรือมิลโลรา

มิลโลราชอบบอกว่าเธอดูน่าเกลียดเสียจนหล่อนไม่
อยากให้เห็นหน้า แล้วก็แสดงท่าทางหงุดหงิดอยู่บ่อยครั้ง

ลอร์เรนซ์เองก็แทบจะไม่มองเธอตรงๆ เลยด้วยซ้ำ

แต่จะว่าไป ใครที่ไหนจะให้ความสนใจกับหน้าตาของ
พี่น้องตัวเองกัน แต่ถ้าหากคนคนนั้นคืออาร์ทีเซียที่ต้องคอย
ดูแลตั้งแต่เรื่องการแต่งกายของลอร์เรนซ์ ไปจนถึงปัญหาเรื่อง
ผู้หญิงของเขาละก็คงไม่แน่

อาร์ทีเซียหันหลังให้กระจกก่อนจะกลับเข้าไปในห้องนอน

เธอไม่คิดว่าจะได้ย้อนกลับมา จุดประสงค์ของเธอคือ
การให้เวลาย้อนกลับเพื่อมอบให้โอกาสเซดริกอีกครั้ง

หากไม่มีเธอสักคน อำนาจของลอร์เรนซ์ก็จะลดลงมาก
ทีเดียว

มิลโลรามีทักษะที่ยอดเยี่ยมในการเอาชนะใจ
องค์จักรพรรดิ แต่หล่อนเป็นคนahunหันพละนแล่น ดังนั้น
ไม่ว่าหล่อนจะพยายามใช้เล่ห์เหลี่ยมอะไร มันก็จะต้องมี
ร่องรอยหลงเหลือเอาไว้อย่างแน่นอน

และลอร์เรนซ์ก็ไม่ใช่คนประเภทที่ชอบวางอุบายอะไรมา
ตั้งแต่แรกแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น เดิมทีเธอก็เป็นเพียงคนเดียวที่ไม่วางใจในตัวเซดริก

ตั้งแต่ตอนที่เขายังเป็นเพียงหลานชายขององค์จักรพรรดิที่ดูไม่มีความสามารถโดดเด่นอะไร อาร์ทีเซียก็พยายามควบคุมเขาเอาไว้ในมือ ก่อนจะตัดมือตัดเท้าของเขาทิ้งจนหมด⁵

แต่ถ้าหากเธอไม่ทำอะไรเลย เซดริกก็น่าจะรักษาอำนาจของตัวเองไว้ได้จนกว่าจะถึงเวลาตัดสินชีวิต

ถึงเธอจะทำร้ายเขาไปขนาดไหน สุดท้ายเขาก็ยังมีชีวิตรอด แต่ก็ไม่ได้ออกไปขัดขวางลอร์ดเรนซ็องอย่างนั้นหรือ

แต่เราก็ค้นเวลากลับมาแล้ว เพราะฉะนั้นจึงต้องทำอะไรสักอย่าง

ไม่ว่าจะเป็นเพราะความผิดพลาดของวงเวท หรือเพราะปัญหาอะไรก็ตาม มันจะต้องมีเหตุผลที่ทำให้เธอยังมีชีวิตอยู่

“ข้าต้องการความช่วยเหลือจากเจ้า”

อาร์ทีเซียนึกถึงตอนที่เซดริกก้มหัวให้

เธอวางมือไว้บนอกซ้ายอย่างเงียบๆ ด้วยความรู้สึกเจ็บปวดราวกับถูกก้อนหินกระแทกเข้าที่อกอย่างจัง

⁵ตัดมือตัดเท้า เปรียบเทียบถึง การตัดกำลังหรืออำนาจ

เพื่อตอบแทนท่านที่ยอมก้มหัวคุกเข่าให้ปีศาจ ท่านก็จะ
ได้รับปีศาจที่จะเอามือลงไปเปื้อนเลือดแทนท่าน

และนั่นก็เป็นเหมือนกับคำสาบาน

อาร์ทีเซียเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ

ลิ้นชักในโต๊ะมีสมุดบันทึกอยู่ เธอหยิบมันออกมาก่อนจะ
เปิดไปที่หน้าสุดท้าย

‘วันที่ 2 มิถุนายน ปี 482 ตามปฏิทินจักรวรรดิ’

แปดวันก่อนหน้านี้ อาร์ทีเซียมีอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์

ยังมีเวลาเหลืออีกเกือบสองปีก่อนจะถึงวันเกิดปีที่สิบของ
เธอ ซึ่งเธอจะได้เข้ารับตำแหน่งมาร์เซอเนสแห่งโรซานน์